

9. dacă Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, iar consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.”

În speța de față, revizuiantul recurent-reclamant a formulat cerere de revizuire structurată de acesta pe 4 puncte prin care solicită, în baza art.322 pct.5 C.proc.civ., revizuirea **deciziei nr.372/06.03.2014**, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a III-a Civilă și pentru Cauze cu Minori și de Familie, care a respins ca nefondat recursul formulat acesta împotriva sentinței civile a Tribunalului Giurgiu nr. 40/21.03.2013(nu a sentinței completatoare nr.4 /3.02.2014, cum nefondat susține revizuiantul în cererea de revizuire, dimpotrivă, în practica deciziei de recurs, fiind consemnate mențiunile că recurentul-reclamant prin avocat a arătat că nu a declarat recurs împotriva soluției privind completarea pronunțată de Tribunalul Giurgiu la 3.02.2004 și că motivele de recurs formulate inițial cuprind critici și cu privire la cele două capete de cerere omise inițial de Tribunal) și a admis recursul formulat de recurentul-pârât Statul Român prin Ministerul Finanțelor, modificând sentința Tribunalului Giurgiu nr. 40/21.03.2013 în sensul respingerii ca nefondate a cererii reclamantului de constatare de caracter politic pentru condamnarea sa la moarte dispusă prin sentința penală nr.63/12.10.1983, rămasă definitivă prin decizia penală nr.70/27.10.1983, pedeapsă care a fost comutată prin închisoare pe durata de 25 ani în anul 1984 și apoi de 20 ani în anul 1988.

Decizia atacată cu revizuire, nr.372/06.03.2014, a evocat fondul cauzei în soluționarea recursului recurentul-pârât Statul Român prin Ministerul Finanțelor, în urma reexaminării fondului cauzei fiind admis acest recurs, și, pentru considerente comune admiterii acestuia, fiind respins primul motiv din *recursul reclamantului-care viza complinirea considerentelor sentinței recurate*, la punctul unu al cererii de chemare în judecată, cel admis în sentință, *în sensul justificării caracterului politic pentru condamnarea sa la moarte dispusă prin sentința penală nr.63/12.10.1983 pe baza unui probatoriu mai mare care să includă înscrisuri de la CNSAS și declarații care să facă parte din dosarul recursului penal extraordinar ce a fost soluționat în anul 1990(filele 6-7 dosar recurs)*, asupra celor din urmă probe-din dosarul recursului extraordinar penal- recurentul răzgândindu-se, nemaiconsiderându-le existente(după studierea unuia din cele nouă volume, 7 penale și 2 informative, pe care le-a găsit la CNSAS, din care, menționa, volumul șapte include dosarul recursului extraordinar penal), în cererea de completare a sentinței inițiale,din noiembrie 2013, invocată în revizuire, depusă la Tribunalul Giurgiu, în care a menționat, la 18.11.2013, la punctul 2 al cererii, și că a eliminat „pista recursului Robu” orientându-se către altele, arătând și că sperase ca dosarul din 1990, prin mărturii, să fi întărit capătul 1 al acțiunii pentru a nu mai rămâne niciun dubiu privind caracterul politic al faptei din 1983, dar, când acolo, s-a pomenit cu o probă puternică pentru capătul 2(nesoluționat prin sentința inițială) în sensul că dosarul ilustrează modul total abuziv cum i s-a prelungit detenția. La punctul 3 din cererea din 18.11.2013 a menționat petentul că, din dosarele de la CNSAS, a constatat că domnul Volcinschi Raul „avusese fețe, relații și preocupări dubioase” și că de abia acum înțelege de ce nu a luptat mai ferm

pentru a-l elibera, de ce a tergiversat depunerea de mărturii în favoarea sa în instanțe și de ce forțele „cu care se combinase” au împiedicat eliberarea sa printr-un lung șir de abuzuri judiciare cărora le-a căzut victimă. Menționa petentul la același punct 3 al cererii din 18.11.2013 și că domnul Ioan Roșca, cercetător al crimelor comunismului, l-a sprijinit în studiu, alcătuind un opis al documentelor, ca raport de cercetare, în care a listat fragmente selectate, însoțite de comentariile sale, atașând acest material pentru ca instanțele de fond și recurs să aibă convingerea privind caracterul politic al faptei reclamantului din capătul 1 al cererii de chemare în judecată și să constate că autoritățile l-au „camuflat” abuziv, pentru capătul 2 al cererii de chemare în judecată, privându-l de drepturi de deținut politic pretinse în capătul 3 al cererii de chemare în judecată. A atașat petentul un raport al domnului Ioan Roșca, intitulat „documente utilizabile în dosarul 1636/122/2012 găsite și studiate la CNSAS în perioada 7.10.2013-15.11.2013 organizate și adnotate de cercetătorul Ioan Roșca” și copiile unor asemenea documente. Instanța de recurs, prin decizia atacată cu cererea de revizuire, după analiza cauzei, a răspuns susținerilor recurentului, în considerentele deciziei atacate cu cererea de revizuire, arătând că „a constatat că reclamantul nici în faza procesuală a fondului și nici în calea de atac a recursului, prin raportare la art. 304¹ Cod procedură civilă, nu a reușit să demonstreze faptul că acțiunea sa depășea *interesul personal de a-și însuși personal unele bunuri*, pentru satisfacerea unor dorințe care altfel erau înăbușite de represiunea comunistă”.

Pe celelalte două critici din recursul respins al reclamantului (*filele 5-6 dosar recurs*), decizia nr.372/06.03.2014 nu a evocat fondul cauzei, arătând nelegalitatea acestor două critici ale recurentului, ce sunt astfel nefondate, deoarece recurentul nu se poate plânge în recurs pe cele două capete omise în analiză de prima instanță, ci are la dispoziție doar calea completării sentinței la prima instanță, ce i s-a și soluționat, împotriva sentinței completatoare nedeclarând recurs. Astfel, instanța de recurs a motivat: „În ce privește capetele doi și trei de cerere, Curtea a constatat că, într-adevăr, în fața instanței de fond reclamantul a solicitat ca instanța să constate că sentința penală nr.63/12.10.1983 s-a pronunțat cu încălcarea legii, și, totodată, a solicitat repunerea în termen pentru a accesa beneficiile prevăzute de Legea nr.118/1990 și OUG nr.214/1999. Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea a constatat că, într-adevăr, reclamantul a formulat aceste două cereri asupra cărora nu s-a pronunțat prin dispozitivul hotărârii, decizia atacată nr.40/21.03.2013 necuprinzând în considerentele sale nicio referire la acestea. Curtea a reținut incidența art. 281² din Codul de procedură civilă, potrivit cu care: „Dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, iar în cazul hotărârilor date în fond după casarea cu reținere, în termen de 15 zile de la pronunțare. Cererea se soluționează de urgență, cu citarea părților, prin hotărâre separată. Prevederile art. 281¹ alin. 3 se aplică în mod corespunzător. Așa cum s-a arătat și anterior, procesul civil este guvernat de principiul disponibilității părților asupra cadrului juridic al acțiunii. Astfel, potrivit art. 129 alin. final din Codul de procedură civilă, instanța este ținută de limitele investiției sale determinate prin

cererea de chemare în judecată, ea neputând hotărî decât asupra a ceea ce formează obiectul cererii deduse judecării. Altfel spus, raportat la cauza de față și critica recurentului, instanța nu poate depăși limitele investiției sale, dar, totodată, aceasta este obligată să soluționeze toate capetele de cerere, fie ele principale sau accesorii, cereri conexe sau incidentale cu judecata cărora a fost investită, respectiv față de toate părțile implicate în conflictul judiciar. Legiuitorul a prevăzut, pentru situația în care instanța de judecată nu dă o rezolvare tuturor acestor cereri, o procedură care salvează hotărârea pronunțată de la sancțiunea nulității absolute, punând la dispoziția părților prevederile art. 281² alin. 1 din Codul de procedură civilă, enunțate mai sus, precum și a celor ale art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă, care reglementează cazul de revizuire întemeiat pe „minus petita”. Mai mult, Legea nr. 202/25.10.2010, pe deplin aplicabilă cauzei de față, prin raportare la art. XXII și art. XXVIII din actul normativ enunțat, întărește considerentele arătate mai sus, dispunând prin art. I care a adus completări codului de procedură civilă înscrise la art. 25 în sensul că după art. 281² se introduce un nou articol, respectiv art. 281^{2a} cu următorul cuprins: „Îndreptarea, lămurirea, înlăturarea dispozițiilor potrivnice sau completarea hotărârii nu poate fi cerută pe calea apelului sau recursului, ci numai în condițiile art. 281-281²”. Or, ceea ce recurentul reclamant a solicitat prin critica de recurs este tocmai modificarea hotărârii primei instanțe în sensul pronunțării și asupra acestor capete de cerere, petite asupra cărora instanța de fond nu s-a pronunțat deloc prin decizia nr.40/21.03.2013. De altfel, așa cum s-a putut constata din actele dosarului, recurentul reclamant a dat eficiență prevederilor art. 281² din Codul de procedură civilă aplicabile în speță, putând veni pe calea recursului doar în condițiile formulării acestuia împotriva sentinței nr. 4/03.02.2014 prin care instanța de fond s-a pronunțat asupra acestor ultime două capete de cerere. Or, recurentul nu a formulat împotriva acestei ultime sentințe calea de atac a recursului, prezenta instanță fiind sesizată doar cu recursul declarat împotriva sentinței civile nr. 40/21.03.2013 care nu a dat dezlegare decât primului capăt de cerere”.

Deoarece decizia atacată cu revizuire, nr.372/06.03.2014, a evocat fondul cauzei în soluționarea recursului recurentul-pârât Statul Român prin Ministerul Finanțelor, în urma reexaminării fondului cauzei fiind admis acest recurs, și, pentru considerente comune aditerii acestuia, fiind respins primul motiv din recursul reclamantului-care viza complinirea considerentelor sentinței recurate, la punctul unu al cererii de chemare în judecată, cel admis inițial în sentință, în sensul justificării caracterului politic pentru condamnarea sa la moarte dispusă prin sentința penală nr.63/12.10.1983, cererea de revizuire formulată de revizuiantul recurent-reclamant este admisibilă sub aspectul existenței unei decizii care evocă fondul, pentru soluția dispusă de instanța de recurs de admitere a recursului pârâtului și pentru soluția dispusă de instanța de recurs de respingere a primului motiv din recursul reclamantului-care viza complinirea considerentelor sentinței recurate, la *punctul unu al cererii de chemare în judecată*, cel admis inițial în sentință, în sensul justificării caracterului politic pentru condamnarea sa la moarte dispusă prin sentința penală nr.63/12.10.1983 pe baza unui probatoriu mai mare. Pentru cele două capete de cerere de chemare în judecată omise inițial în analiză de prima instanță, Tribunalul

Giurgiu(ca instanța să constate că sentința penală nr.63/12.10.1983 s-a pronunțat cu încălcarea legii și să dispună repunerea reclamantului în termen pentru a accesa beneficiile prevăzute de Legea nr.118/1990 și OUG nr.214/1999), revizuirea deciziei nr.372/06.03.2014 nu este legal permisă deoarece decizia nr.372/06.03.2014 nu a evocat fondul lor.

Prin cele 3 puncte de revizuire formulate inițial în cauza de față împotriva deciziei nr.372/06.03.2014, invocând art.322 pct. 5 C.proc.civ., revizuiantul se plânge pe calea revizuirii că soluția instanței de recurs este netemeinică deoarece revizuiantul susține că a avut caracter politic condamnarea sa la moarte dispusă prin sentința penală nr.63/12.10.1983 , caracter care ar rezulta din transcrierea primelor 25 de minute din înregistrarea video a emisiunii Miezul problemei din 03.10.2006 realizată la Național TV, cuprinzând relatări ale domnului Raul Volcinski despre revizuiant în sensul că l-a instigat pe revizuiant pentru a fura armele în 1983 cu scopul lichidării dictatorului Nicolae Ceaușescu, realizată de cercetătorul Ioan Roșca la data de 10.05.2014, conform cu CD-ului procurat de revizuiant, de la domnul Dumitru Manea, la data de 9.05.2014 (transcriere invocată în punctul 1 al cererii de revizuire așa cum a fost structurată de petent), și nelegală sub aspectul procedurii de judecată a recursului care nu ar fi luat în considerare toate probele aflate la dispoziția instanței de recurs(punctul 2 al cererii de revizuire), deși instanța de recurs a menționat în considerente că a constatat că reclamantul, prin raportare la art. 304¹ Cod procedură civilă, nu a reușit să demonstreze faptul că acțiunea sa depășea *interesul personal de a-și însuși personal unele bunuri*, pentru satisfacerea unor dorințe care altfel erau înăbușite de represiunea comunistă, și nici nu ar fi avut rol activ să mai solicite și altele de la instituții care ar fi putut să dețină probe(punctul 3 al cererii de revizuire), deși instanța de recurs a menționat în practica deciziei nr.372/06.03.2014(după dezbaterile referitoare la cadrul procesual delimitat legal de cererea de recurs care a fost depusă în termenul legal de 15 zile de la comunicarea sentinței recurate, în care avocatul recurentului-reclamant a precizat că solicită instanței să aprecieze dacă se impune casarea cu trimitere spre rejudecare pentru o motivare corespunzătoare și pentru completarea probatoriului) că avocatul recurentului reclamant a arătat că nu mai are alte cereri prelabile de formulat , astfel încât, Curtea , având în vedere că *nu au mai fost cereri prelabile de formulat*, a constatat recursurile în stare de judecată și a acordat cuvântul în susținerea și în combaterea lor. La punctul 4 din cererea de revizuire, revizuiantul se plânge că decizia atacată, nr.372/6.03.2014, este complet greșită la nivel de drept, de interpretare a faptelor, de gestiune a probelor depuse, neluate în considerare, de neadministrare a altora de la instituțiile deținatoare. Susține la acest punct și că temeiul de drept invocat, art. 322 pct. 5 C.proc.civ., permite și luarea în considerare a probelor depuse de acesta la data de 10.06.2014 în dosarul nr.2340/2/2014(filele 36-104 dosar nr.2340/2/2014) și solicită aplicarea de instanța de revizuire a art. 6, 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului față de art. 20 din Constituție, pe motiv că legiuitorul român a eliminat dintre motivele valide de revizuire tocmai pe cel mai firesc dintre ele care ar fi figurat anterior la loc de frunte ca temei de recurs extraordinar, constând în corectarea de erori grave de fapt și de drept.

Argumentele revizuientului care se referă la nelegalitatea deciziei din recurs se regăsesc la punctele 2- 4 ale cererii de revizuire și sunt nefondate, deoarece revizuirea este o cale extraordinară de atac în care nu se pot invoca decât motivele excepționale limitative prevăzute la art. 322 C.proc.civ. pentru a nu se aduce atingere autorității de lucru judecat pe care o are hotărâre definitivă și irevocabilă conform art. 1201 C.civ.vechi și 430 C.proc.civ.nou. Or(indiferent dacă, sub aspectul redării considerentelor în motivarea deciziei sau al procedurii de judecată a recursului, opinia completului de revizuire ar fi diferită de cea a completului ce a judecat recursul revizuentului ori ar fi identică), invocarea nelegalității, pe aspectele menționate de revizuent, a deciziei definitive și irevocabile din recurs, care nu se încadrează în realitate la art. 322 pct. 5 C.proc.civ., ar însemna ca litigiul să nu se mai finalizeze niciodată, dacă orice parte ar putea exercita la nesfârșit căi de atac fără suport în dispoziții legale limitative deși hotărârea instanței de recurs este irevocabilă după cum prevede art. 377 alin. 2 pct. 4 C.proc.civ.(sunt irevocabile hotărârile date în recurs chiar dacă prin acestea s-a solutionat fondul cauzei), ceea ce *ar contraveni principiului securității juridice*, mai ales că în cauză revizuientul relevă că faptele săvârșite în coparticipare activă cu alte două persoane, ce au atras condamnarea sa penală pentru care ceruse constatarea de caracter politic, au atras identic condamnarea în același proces penal a încă două persoane, nerelevând ca pentru cele două să existe vreo contrarietate judiciară ulterioară care să justifice o revizuire eventual în alt cadru decât cel invocat în speța de față. În speță principiul securității juridice este dat de hotărârea judecătorească irevocabilă de recurs ce nu poate fi desființată prin simplul motiv invocat de revizuent, al nelegalității deciziei de recurs sub aspectele motivării deciziei și procedurii de judecată a recursului, deoarece ele nu se încadrează la art. 322 pct. 5 C.proc.civ. pe care revizuentul își fondează cererea și, astfel, în lipsa acestei încadrări, revizuirea nelegală nu este stabilită de art. 6 sau 13 CEDO privind dreptul la un proces echitabil și calea de atac, invocate de revizuent, procesul civil finalizat prin decizia irevocabilă neputând fi desființat prin căi de atac nepermise legal. Nu se poate reține ce susține revizuientul în finalul cererii de revizuire completate și precizate, că art. 6 și 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, față de art. 20 din Constituție, ar face fondată revizuirea prin interpretarea prevederilor art. 322 pct. 5 C.proc.civ.contrar celor menționate de acest text, deoarece legiuitorul român ar fi eliminat dintre motivele valide de revizuire tocmai pe cel mai firesc dintre ele care ar fi figurat anterior la loc de frunte ca temei de recurs extraordinar, constând în corectarea de erori grave de fapt și de drept, decizia atacată, nr.372/6.03.2014, fiind complet greșită în opinia revizuientului „la nivel de drept, de interpretare a faptelor, de gestiune a probelor depuse, neluate în considerare, de neadministrare a altora de la instituțiile deținatoare”. Or, tocmai, în considerarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului(cauza Brumărescu etc. în care, prin recurs în anulare reglementat anterior, se desființaseră, anterior sesizării Curții EDO, judecăți civile ce dobândiseră caracter irevocabil), recursul în anulare a fost abrogat demult de legiuitorul român din Codul de procedură civilă. Revizuirea, reglementată la art. 322 nu a suferit modificări la punctul 5, dimpotrivă fiindu-i

adăugat punctul 9 care se referă la o statuare anterioară a CEDO, punct 9 pe care revizuiantul nu-l pretinde în cauza de față.

Așadar, deoarece argumentele de nelegalitate a deciziei din recurs , așa cum sunt invocate de revizuent la punctele 2- 4 din cererea de revizuire, nu se încadrează motivelor expres si limitativ prevăzute de lege pentru calea extraordinară de atac a revizuirii(art. 322 C.proc.civ.) , ele sunt vădit nefondat invocate într-o asemenea cale de atac.

Se reține că revizuiantul apreciază nefondat în finalul punctului 4 al cererii de revizuire că nimic nu oprește instanța de față să-i dea câștig de cauză, privind motivele de la punctele 2- 4 din cererea de revizuire, așa cum a voit să le dea aparență revizuentul- de încadrare în prevederile art. 322 pct. 5 C.proc.civ., în sensul că decizia din recurs atacată cu revizuire nu a analizat toate probele aflate la dispoziția sa și nici nu a încuviințat alte probe ce s-ar mai aprecia necesare de revizuiantul recurentul-reclamant(copiile înscrisurilor de la filele 36-104 din dosarul nr.2340/2/2014 ce au fost depuse de revizuent la termenul din 10.06.2014 în acel dosar paralel prin care solicitase revizuirea), revizuirea pe acest argument fiind nefondat formulată deoarece textul acestui articol, pentru exercitarea revizuirii, se referă la *înfățișarea* de către revizuent, cu ocazia cererii de revizuire, de *înscrișuri noi- necunoscute de instanța de recurs* care a evocat fondul, neafiate în dosar la momentul pronunțării sale-, a căror invocare în judecată până la rămânerea irevocabilă a judecății să-i fi **fost imposibilă** petentului, și care să fie **determinante** în soluționarea revizuirii hotărârii de fond(deciziei de recurs care a evocat fondul).

Așadar, instanța de față nu este legal îndreptățită să desființeze decizia din recurs, ea nefiind o instanță supranatională ci, fiind investită cu o cerere de revizuire pe aspecte care nu se încadrează prin ele însele la revizuirea solicitată, trebuie să respecte autoritatea de lucru judecat a hotărârii judecătorești atât timp cât argumentele de revizuire nu se încadrează real la prevederile art. 322 pct. 5 C.proc.civ. privind cererea de revizuire așa cum a fost declarată de revizuent la punctele 2-4 din cerere. Curtea precizează, totodată, dat fiind argumentul final din cererea de revizuire(din punctul 4 al cererii) că, începând de la data intrării în vigoare a Legii nr.221 din 2009, revizuiantul nu are niciun motiv justificat care să-l fi împiedicat *să solicite și să obțină* mai devreme de la CNSAS extrasele de înscrisuri și înscrisurile ce i-au fost eliberate de la CNSAS și se regăsesc în cea mai mare parte la filele 36-104 din dosarul nr.2340/2/2014(ce au fost depuse de revizuent la termenul din 10.06.2014 în acel dosar paralel prin care solicitase revizuirea), pentru *a le depune* în dosarul soluționat irevocabil de instanța de recurs *până la soluționarea recursului*, nedeținând *vreo cerere începând din anul 2009* de solicitare a unor înscrisuri *relevante* înregistrată la CNSAS care să fi fost respinsă sau rămasă nesoluționată în vreun fel(privind obținerea unor înscrisuri care să privească acea condamnare din 1983 în litigiu în speța de față, *nu alte aspecte* de la penitenciar sau de la instanțe penale sesizate cu incidente de executare *referitoare la* liberare condiționată, ori la contestații la executare, *ori la* evadare ulterioară anului 1990, *ori cereri* de restituire a memoriilor sale trimise de acesta însuși la Parlament și cerute, împreună cu orice alte memorii s-ar afla la Parlament referitoare la acesta, în copii la

21.10.2013, Senatului României), nefiind întrunită, cu privire la extrasele de înscrisuri de la CNSAS și la înscrisurile de la CNSAS, așa cum au fost depuse în dosarul nr.2340/2/2014, cerința punctului 5 din art. 322 C.proc.civ. de a fi **înfățișate** de revizuiant cu cererea de revizuire **înscrisuri reținute de partea potrivnică sau care nu ar fi putut fi înfățișate de acesta primei instanțe și instanței de recurs dintr-o împrejurare mai presus de voința revizuiantului.** În această ordine de idei, verificând și cerința referitoare la necesitatea unui caracter **determinant** al înscrisurilor și extraselor de pe înscrisuri eliberate revizuiantului de la CNSAS, aflate în copie în cea mai mare parte în dosarul nr.2340/2/2014, din art. 322 pct. 5 C.proc.civ., Curtea observă că mențiunile extraselor de înscrisuri și înscrisurilor așa cum se află în dosarul nr.2340/2/2014, eliberate revizuiantului de la CNSAS, nici luând separat fiecare extras/înscris, nici luând împreună aceste extrase și înscrisuri din dosarul nr.2340/2/2014, nu susțin ce pretinde revizuiant, un caracter politic al condamnării acestuia din anul 1983, ci cele care privesc pe numitul Raul Volcinschi până în anul 1983 nu au nicio legătură cu revizuiant, iar cele care sunt ulterioare condamnării intervenite în anul 1983, a revizuiantului împreună cu numitii Năstase Petrică și Stanciu Nicolae, relevă ce au spus înșiși revizuiant și ceilalți 2, condamnați prin aceeași sentință, ulterior condamnării despre faptele condamnate, susținerile celor 3 după condamnare, față de alte persoane, fiind mai degrabă în sensul începerii creării, de către cei trei care au fost condamnați prin aceeași sentință penală invocată de revizuiant, a unei noi poziții a acestora, *începută a fi creată din anul 1985, după ce revizuiantul îl cunoscuse în penitenciar în decembrie 1984 pe domnul Volcinschi Raul*(fila 45), că ar fi putut deveni cunoscuți în lume prin gravitatea furturilor, înarmați la CEC, deoarece ar fi scris presa despre aceștia și ar fi putut pleca astfel în străinătate(fila 40), fiind menționată, în consecință, de personalul ce ulterior a fost însărcinat să-i supravegheze, chiar în timpul detenției, la 12.08.1986, intenția permanentă de evadare pentru plecare în străinătate (fila 43). În același timp, extrasele de pe înscrisuri și înscrisurile de care se folosește revizuiantul relevă că revizuiantul săvârșise, anterior faptelor condamnate, alte acțiuni ilicite-ocupându-se (conform susținerilor acestuia anterioare datei de 5.11.1987) cu furtul mai multor piese de motorete/motociclete și afirmase, în executarea pedepsei din cererea de revizuire fiind, că „afară când era nu a știut ce să facă cu armele, dar, în ideea că va mai avea acest prilej în viitor, va ști la ce să le folosească și împotriva cui”(fila 44 verso). Înscrisul de la CNSAS depus în copie la filele 65—66 din dosarul nr.2340/2/2014, de care dorește a se folosi revizuiantul, relevă diverse condamnări ale domnului Volcinschi Raul din anii '70, fără legătură cu revizuiantul, relevând totodată, ca o practică în penitenciare a domnului Volcinschi Raul, că în perioadele detențiilor acesta forma grupări din rândul deținuților tineri pe care îi instruia și pregătea pentru a efectua filaj și „i-a prelucrat în mod dușmănos orânduirii sociale(regimului dictatorial comunist)..., promițându-le că după ce vor fi puși în libertate le va facilita plecarea din țară, urmând ca ajunși în occident să se alăture emigrației reacționare spre a desfășura acțiuni ostile regimului...”, și menționând astfel cum organele securității încercau repetitiv împiedicarea acestuia de a mai „racola”, *în penitenciare*, aderenți la concepțiile sale.

Concluziile scrise din 15.11.2013 ale domnului Ioan Roșca (fila 92 din dosarul nr.2340/2/2014) , formulate de acesta pe baza *consultării* unor documente de la CNSAS și date astfel de acesta revizuientului , nu reprezintă un *înscris probator* care să nu fi putut fi înfățișat de revizuient instanței de recurs și nici nu au rol determinant în cauză, fiind simple aprecieri ale unei persoane care nu pot ține loc de documente de la CNSAS care să reprezinte înscrisuri noi conform art. 322 pct. 5 C.proc.civ.

Decizia dată de Curtea Supremă de Justiție sub nr.45 la data de 7 mai 1990, depusă de asemenea de revizuient în dosarul nr. 2340/2/2014, prezentată sumar și în decizia de recurs atacată cu revizuirea de față, nr.372/6.03.2014, a respins recursul extraordinar penal, ce *fusesse declarat pe motiv că*, față de valoarea armelor pentru care fuseseră condamnați domnii Rovențu Viorel, Năstase Petrică și Stanciu Nicolae, *s-ar fi reținut greșit agravanta* „consecințelor deosebit de grave” ale *furtului* condamnat. Curtea Supremă de Justiție a arătat în decizie (filele 85-90 dosar nr. 2340/2/2014) că încadrarea a respectat prevederile legale deoarece infracțiunile de furt contra avutului obștesc au avut consecințe deosebit de grave astfel: pe lângă faptul că au produs pagube materiale mari, au avut repercusiuni împotriva activității unității cauzând și alte asemenea urmări. Menționează decizia că probele se coroborează cu recunoașterile inculpaților că, după ce au intrat în posesia armelor și muniției de tip militar, aceștia au acționat cu îndrăzneală și au comis numeroase furturi de autoturisme, biciclete, cai și bărci-urmărind cu obstinație realizarea planului de a sustrage o importantă sumă de bani de la unități cu pază asigurată de personal înarmat în condițiile în care știau că sunt urmăriți și că pot ajunge la o confruntare violentă cu organele ordinii publice, respectiv că grupul infracțional organizat prin asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, cu privire la faptele de **furt calificat** și **tâlhărie** în dauna avutului obștesc, a creat o situație deosebit de periculoasă pentru ordinea publică , prin punerea în pericol a vieții și integrității corporale a organelor de pază ce asigurau paza unor instituții de stat, împotriva cărora infractorii s-au înarmat, stânjenirea pe timp îndelungat a activității normale a unui mare număr de cadre din aparatul Ministerului de Interne, precum și folosirea-cu cheltuielile aferente- a unor importante mijloace materiale în vederea descoperirii și prinderii infractorilor , toate aceste elemente caracterizând suficient agravanta prevăzută în alineatele 3 ale articolelor 224 și 225 din Codul penal. În final Curtea Supremă de Justiție a menționat că a se avea în vedere un singur criteriu-acela al valorii de inventar a armamentului și muniției militare, încalcă prevederile art. 146 C.penal deoarece ele sunt mijloace periculoase pentru viața și integritatea corporală și ar mai și constitui un element de încurajare a unor asemenea fapte penale, ceea ce, a conchis Curtea Supremă, nu era de conceput. *Decizia face trimitere la condamnarea, prin aceeași sentință, la mai multe fapte: asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, tâlhărie, furt calificat.* Cu privire la acestea, instanța de recurs, prin decizia atacată cu revizuire a expus pe scurt o parte din considerentele sentinței penale de condamnare, obținută de reclamant în copie de la CNSAS la 19.05.2009 și depusă astfel la filele 118-130 din dosarul primei instanțe care succint a menționat-o în considerentele sale. Sentința penală , nr.63/12.10.1983 , cuprinde o prezentare extrem de detaliată a unei situații faptice pe care o condamnă-8 infracțiuni pentru revizuient, din care două

tâlhării pe larg expuse, una chiar anterioară furtului a cărui calificare o pretinde revizuiantul drept condamnare cu caracter politic deoarece a avut pedeapsa cea mai grea, cu moartea, ulterior abolită (furt de arme și muniție în descrierea căruia sentința arată totodată și cum cei trei condamnați s-au sustras urmăririi penale prin continuarea activității infracționale și astfel cum, în acoperirea urmelor sustragerii unui alt autoturism, în noapte de 19/20 septembrie 1983, revizuiantul, împreună cu celelalte două persoane condamnate în sentință la moarte pentru furt calificat în dauna avutului obștesc cu consecințe deosebit de grave, s-a sustras avertismentului de oprire a autoturismului adresat de un subofițer de miliție și a reușit să dispară iar în cele din urmă a abandonat mașina pe care a acoperit-o cu o prelată *furată anterior*, spre a îngreuna descoperirea ei de către organele miliției, după ce în prima parte sentința menționa că începând din anul 1982 cei trei săvârșiseră spurgeri și furturi în diverse județe, iar din august 1983 au decis să treacă la spurgeri mai importante, orientându-se spre diverse unități CEC, sens în care doriseră a începe cu CEC Rovinari, oficii poștale, unități economice de stat unde se găseau mari sume de bani ori alte bunuri materiale de valoare, furând un autoturism de la Găești unde încercaseră să spargă un alt sediu CEC), prima tâlhărie datând din noaptea de 7 septembrie 1983, fiind anterioară furtului de arme și muniții (și, de asemenea, pe larg descrisă în sentința de condamnare, desfășurată la o cooperativă al cărei paznic a fost lovit și imobilizat, fiindu-i astupată gura cu tifon și leucoplast, fiind scos din incinta cooperativei și legat cu sârmă de un pom unde a rămas astfel pe timpul desfășurării spurgerii și sustragerii de bani), și una fiind ulterioară, care privea încercarea de a scăpa de la prinderea sa de către organele de poliție(miliție), motivând pe larg sentința și circumstanțele personale ale revizuientului(antecedentele), cu privire la săvârșirea de fapte penale de neglijență în serviciu(pe baza s.p. de condamnare 670/24.09.1980), furturi calificate în paguba avutului personal și obștesc și abuzuri în serviciu(pe baza s.p. de condamnare nr.573/6.10.1982 și s.p. de condamnare nr. 117/31.01.1983), anterioare celor condamnate prin sentința penală nr.63/12.10.1983, pentru cele aplicate prin sentința penală nr. 117/31.01.1983 și grațiate condiționat, sentința penală nr.63/12.10.1983 dispunând și revocarea beneficiului grațierii pedepselor de 2 ani închisoare pentru furt calificat în paguba avutului personal și 6 luni închisoare pentru abuz în serviciu contra intereselor obștești.

Cererile adresate de revizuient către Unitatea Militară 02405-Arhivele Militare Pitești-(fila 98) și către Parchetul Militar de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție(fila 99) pentru a-i comunica în copie un memoriu al revizuientului din 26.01.1990 și alte memorii ulterioare ale revizuientului sau orice alt memoriu care să-l privească și să fi fost înaintat de numitul Volcinschi Raul, cu răspunsurile la cele din urmă memorii ale revizuientului, actele dosarului recursului extraordinar penal, precum și ale dosarului 68/1983 în care s-a pronunțat sentința penală nr.63/12.10.1983 și ale dosarului nr. 391/1983, formulată la 21.10.2013, și cererea către Senatul României formulată la 21.10.2013 prin care solicita copia memoriului său din 26.01.1990 și să-i comunice orice alte memorii ale numitului Volcinschi Raul sau altor persoane, care să fi fost primite începând din anul 1990 și care să-l privească pe revizuient, ca și cererea adresată de revizuient la Judecătoria Aiud la

21.10.2013(fila 102) reprezintă *simple cereri* ale revizuientului către diverse instituții, nereprezentând prin ele însele înscrisuri a căror înfățișare în judecată până la rămânerea irevocabilă a judecății să-i fi **fost imposibilă** revizuientului și care să fie **determinante** în soluționarea revizuirii deciziei de recurs care a evocat fondul, fiind simple poziții ale revizuientului cuprinse în aceste cereri, nu înscrisuri obținute de revizuient de la terți ulterior deciziei de recurs, cum pretind dispozițiile art. 322 pct. 5 C.proc.civ., care să fie înfățișate cu cerere de revizuire.

Cu privire la adresele depuse de revizuient la filele 100, 103 și 101 din dosarul nr.2340/2/2014 (nr.4166/I-6-2013 emisă de PICCJ-Secția Parchetelor Militare, nr.105/29/28.10.2013 emisă de Judecătoria Aiud și nr. A 1105/PA AB/13.03.2009 emisă de Penitenciarul Aiud) au putut fi analizate de instanța de recurs în conținutul lor –primele 2(cum s-a menționat mai sus, că instanța de recurs a arătat în considerentele deciziei de recurs că reclamantul nici în faza procesuală a fondului și nici în calea de atac a recursului, prin raportare la art. 304¹ Cod procedură civilă, nu a reușit să demonstreze faptul că acțiunea sa depășea *interesul personal de a-și însuși personal unele bunuri*, pentru satisfacerea unor dorințe care altfel erau înăbușite de represiunea comunistă)- și toate 3 nu au nicio relevanță în soluționarea cauzei în baza art. 322 pct.5 C.proc.civ., nedovedind niciun caracter politic asupra condamnării din 1983 și nefiind astfel **determinante** în soluționarea revizuirii deciziei de recurs care a evocat fondul.

Chestionarul-declarație extrajudiciară depus în copie în dosarul nr.2340/2/2014(filele 93-95) , luat de revizuient domnului Suru Șerban, nu reprezintă **înscris** în accepțiunea art. 322 pct. 5 C.proc.civ., fiind, așa cum se și numește, o simplă declarație, nici instanța de recurs neputând-o încuviința ca probă dacă ar fi fost cerută, ea fiind inadmisibilă în recurs față de prevederile art. 305 C.proc.civ. și nerelevând vreo nulitate a sentinței recurate care să atragă casarea în condițiile în care domnul Suru Șerban avea în dosarul primei instanțe, depusă în condițiile procedurale stabilite de C.proc.civ., declarația sa judiciară. Așa cum s-a arătat mai sus, la ultimul termen de judecată a recursului, avocatul recurentului-reclamant a arătat că nu mai are alte cereri prealabile de formulat , astfel încât, instanța de recurs , având în vedere că *nu au mai fost cereri prealabile de formulat*, a constatat recursurile în stare de judecată și a acordat cuvântul în susținerea și în combaterea lor. Așadar, acest chestionar-declarație extrajudiciară , invocat în cererea de revizuire, nu reprezintă înscris, ci simplă declarație de martor, extrajudiciară, sub semnătură privată, ce nu se încadrează la art. 322 pct.5 C.proc.civ. ce pretinde înscrisuri.

În finalul punctului 2 al cererii de revizuire, revizuientul pretinde vădit nefondat că motivarea deciziei 372/2014, care este tocmai decizia atacată cu cererea de revizuire , ar reprezenta înscris obținut de curând de acesta, ce ar justifica revizuirea. Or, fiind chiar partea deciziei a cărei revizuire se cere, motivarea deciziei de recurs nu face, evident, parte din categoria înscrisurilor noi, imposibil a fi invocate în recurs și determinante în soluționarea cauzei , pe care le are în vedere art. 322 pct. 5 C.proc.civ.

În această ordine de idei, a cerințelor legale impuse de art. 322 pct. 5 C.proc.civ. ca înscrisul invocat în revizuire să fie **nou**(în sensul de a nu fi fost cunoscut instanței ce

a evocat fondul, neaflându-se în dosarul aflat la dispoziția sa), iar prezentarea lui de către partea interesată să nu fi putut fi făcută din pricina reținerii lui de către partea adversă sau din pricina **imposibilității** părții interesate de a-l înfățișa din împrejurări mai presus de voința sa, cu privire la punctul 1 din cererea de revizuire așa cum a fost structurată de revizuiant, Curtea constată că transcrierea primelor 25 de minute din înregistrarea video a emisiunii Miezul problemei difuzată de postul Național TV, la data de 03.10.2006 în care domnul Raul Volcinski relatează că l-ar fi instigat pe revizuiant pentru a fura armele în 1983 cu scopul lichidării dictatorului Nicolae Ceaușescu, transcriere realizată de cercetătorul Ioan Roșca la data de 10.05.2014, conform cu CD-ul procurat de revizuiant, de la domnul Dumitru Manea, la data de 9.05.2014, invocată la punctul 1 în cererea de revizuire, **nu reprezintă un înscris nou, necunoscut instanței de recurs, dar preexistent ei, care să nu fi putut fi invocat de revizuiant la prima instanță sau la instanța de recurs până la data pronunțării deciziei de recurs ce a evocat fondul**, reprezentând doar o transcriere întocmită ulterior deciziei, de pe o declarație extrajudiciară anterioară, în condițiile în care nimic nu l-a împiedicat pe reclamant să declanșeze cererea de chemare în judecată în mod util, cu solicitarea de audiere ca martor a numitului Volcinski Raul (art. 112 C.proc.civ.). Prin raportare la data la care este formulată cererea de chemare în judecată, se relevă că, fiind difuzată la un post de televiziune o relatare (declarație extrajudiciară) în anul 2006 ce a fost transcrisă ulterior de o terță persoană, *relatarea difuzată* pe un post de televiziune, a domnului Raul Volcinski, era accesibilă oricărei persoane, era publică, astfel că ea *putea fi transcrisă și de revizuiant dacă dorea*, începând din anul 2006 și până la data soluționării irevocabile a procesului civil în care să o invoce, și că, într-un mod nejustificat, reclamantul a introdus cererea de chemare în judecată abia la data de **11.06.2012**, la o dată ulterioară decesului persoanei invocate în cererea de revizuire depusă la 11.06.2014, Raul Volcinski (ianuarie 2011). Nimic nu l-a împiedicat pe reclamant ca, până în anul 1999, să introducă acțiune în constatare împotriva Statului Român pentru a cere constatarea vreunui caracter politic al condamnării invocate (art. 111 C.proc.civ.) ori, în perioada 1999-2009, să ceară și eventual să atace la instanța judecătorească vreo decizie a Comisiei privind constatarea calității de luptător în rezistența anticomunistă (stabilită de OUG nr. 214/1999), în cazul refuzului nejustificat de a rezolva cererea, sens în care persoana interesată putea introduce plângere la instanța de contencios administrativ competentă, potrivit legii, ori, în perioada 2009-2010 să deducă judecării acțiunea sa în baza Legii nr. 221/2009, așa încât să-l citeze ca martor pe d-l Raul Volcinski în asemenea proces, după cum nimic nu l-a împiedicat să folosească procedura asigurării de probe judiciare (art. 235 C.proc.civ.), pentru a beneficia de o declarație de martor sub prestare de jurământ conform garanțiilor asigurate părților de Codul de procedură civilă, cu atât mai mult cu cât Legea nr. 221/2009 doar a precizat expres chiar din anul 2009 asemenea posibilitate de constatare, ce anterior anului 2009 putea face obiectul unei acțiuni pe temeiul comun din art. 111 C.proc.civ. al acțiunilor în constatare până în anul 1999 iar în perioada 1999-2009 trebuia să urmeze procedura prevăzută de OUG nr. 214/1999 ce prevedea:

ART. 1 (1) Prin prezenta ordonanță de urgență se recunoaște calitatea de luptător în

rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice sau supuse din motive politice unor măsuri administrative abuzive în perioada 6 martie 1945 - 14 decembrie 1989. (2) Se recunoaște calitatea de luptător anticomunist și persoanelor din rezistența armată care au participat la acțiuni de împotrivire cu arma și de răsturnare prin forță a regimului comunist în perioada 6 martie 1945 - august 1964. ART. 2 (1) Constituie infracțiuni săvârșite din motive politice infracțiunile care au avut drept scop:

a) exprimarea protestului împotriva dictaturii, cultului personalității, terorii comuniste, precum și abuzului de putere din partea celor care au deținut puterea politică;

b) susținerea sau aplicarea principiilor democrației și a pluralismului politic;

c) propaganda pentru răsturnarea ordinii sociale până la 14 decembrie 1989 sau manifestarea împotrivirii față de aceasta;

c¹) acțiunea de împotrivire cu arma și răsturnare prin forță a regimului comunist(...) . Oricum , vădit nejustificat, deși Legea nr.221 se aplică încă din anul 2009, în perioada 2009- 2010 reclamantul nu a introdus în baza Legii nr.221/2009 acțiune în constatare împotriva Statului Român pentru a cere constatarea vreunui caracter politic al condamnării suferite în 1983, așa încât să-l citeze ca martor pe d-l Raul Volcinski în asemenea proces, pentru a beneficia de o declarație de martor sub prestare de jurământ conform garanțiilor asigurate părților de Codul de procedură civilă. De altfel, deși pretindea în cererea de chemare în judecată din 11.06.2012 a fi protejat, prin declarațiile sale din procesul penal din 1983, pe alți profesori decât d-l Raul Volcinski, nici pe aceștia nu i-a solicitat în cererea de chemare în judecată spre a fi audiați ca martori și nici nu i-a pretins anterior spre audiere într-o procedură de asigurare de dovezi(art. 235 C.proc.civ.).

Dacă, ori de câte ori o parte, nemulțumită de soluția instanței de recurs ce ar rezulta dintr-o eroare de judecată(dată de coroborarea/administrarea probelor cum susține revizuiantul în speță la punctele 2-4) fără a se încadra în condițiile art. 322 C.proc.civ., ar determina o nouă rejudecare a cauzei, litigiul nu s-ar mai finaliza vreodată, ceea ce este contrar principiului securității juridice și caracterului irevocabil, date de autoritatea de lucru judecat a hotărârii judecătorești. Așadar, cum s-a arătat nu se poate reține nici ce susține revizuiantul în finalul cererii de revizuire completate și precizate că art. 6 și 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, față de art. 20 din Constituție, ar face fondată revizuirea prin interpretarea prevederilor art. 322 pct. 5 C.proc.civ.contrar celor menționate de acest text, deoarece legiuitorul român ar fi eliminat dintre motivele valide de revizuire tocmai pe cel mai firesc dintre ele care ar fi figurat anterior la loc de frunte ca temei de recurs extraordinar, constând în corectarea de erori grave de fapt și de drept, decizia atacată, nr.372/6.03.2014 fiind complet greșită în opinia revizuiantului „la nivel de drept, de interpretare a faptelor, de gestiune a probelor depuse, neluate în considerare, de neadministrare a altora de la instituțiile deținatoare”. Or, tocmai în considerarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului(cauza Brumărescu etc. în care, prin recurs în anulare reglementat anterior, se desființaseră, anterior sesizării Curții

EDO, judecăți civile ce dobândiseră caracter irevocabil), recursul în anulare a fost abrogat demult de legiuitorul român din Codul de procedură civilă.

În consecință, față de toate cele arătate, instanța de față nu este legal îndreptățită să desființeze decizia din recurs, ci, față de criticile nefondate ale cererii de revizuire formulate de revizuiant, trebuie să respecte cele statuate în hotărârea judecătorească irevocabilă, nr.372 din data de 06.03.2014, urmând a respinge cererea de revizuire, așa cum a fost formulată, ca nefondată, ceea ce nu-l va împiedica pe revizuiant să acționeze cu vreo nouă revizuire dacă s-ar regăsi în alt temei sau dacă ar descoperi efectiv un înscris nou și determinant în condițiile art. 322 pct. 5 C.proc.civ. asupra cauzei sale, imposibil să-l fi înfățișat instanței de recurs, cu excepția celor depuse până în prezent de acesta care nu au asemenea valențe.

PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE

Respinge cererea de revizuire formulată de revizuiantul **ROVENTU VIOREL**, împotriva deciziei civile nr.372 din data de 06.03.2014, pronunțată de către Curtea de Apel București - Secția a III-a Civilă și Pentru cauze cu Minori și de Familie, în dosarul nr. 1636/122/2012 (1872/2013), în contradictoriu cu intimatul – pârât **STATUL ROMÂN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE prin ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE GIURGIU**, ca nefondată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 17.09.2014.

PREȘEDINTE	JUDECĂTOR	JUDECĂTOR
MĂDĂLINA GABRIELA RĂDULESCU	ANDREEA-DORIS TOMESCU	CRINA BIANCA TRĂMÎNDAN

GREFIER
NICOLETA - CRISTINA IOVE